

Het laatste woord: Games en Geweld (nog één keer)

In: Control 1.2, 2007, page 60-67, door: David Nieborg.

Begin januari komt alweer het vierde deel van Saw in de bioscoop. Geweld om het geweld, ook wel 'torture porn' genoemd. Geen vuiltje aan de lucht. Dan rijst de vraag, hoe kan je een vergelijkbaar spel verbieden? Een spel dat je nog nooit gespeeld hebt? Zitten de heren politici de hele dag te gamen? Hebben ze politiek assistenten die hun een review van Manhunt 2 voorschotelen? Ik durf met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid te stellen dat het niets van dit alles is. Net als met de heftige maar kortstondige Second Life hype is de landelijke politiek immer reactief en nimmer proactief. Politici hebben een volgende houding en laten zich leiden door eenzijdige en opportunistische berichtgeving in, jawel, De Media.

Echter, elke mediawetenschapper kan je vertellen dat er niet zoiets bestaat als 'De Media'. Media zijn niet een uniform, gezichtsloos apparaat. Het gaat hier om mensen van vlees en bloed. Maar daar zit het hem ook in. Journalisten worden doorgaans niet opgeleid als inhoudelijke experts. Dat hoeft geen probleem te zijn als de basisbeginselen van diezelfde journalistiek in acht genomen worden.

Maar dat worden ze niet. De huidige berichtgeving over games is eenzijdig en allesbehalve gebalanceerd en accuraat. Met name binnenlandredacteuren van landelijke kranten en televisieredacteuren van actualiteitsrubrieken maken er een potje van. Het wordt, zoals een redacteur mij vertelde, "pas interessant als er stront aan de knikker is". Dat een oneigenlijk debat kunstmatig in stand wordt gehouden, dat maakt niet uit. Eigen stront stinkt ook zullen we maar zeggen.

In mijn eigen rol als onderzoeker word ik regelmatig gevraagd om een mening over games. Voordat ik dan een antwoord geef vraag ik een redacteur: "Mag ik raden waar het over gaat? Of geweld of verslaving". En dan is het verdraaid lang stil aan de andere kant van de lijn. "Ja, dat klopt, hoe weet je dat? Heb je al met een collega van mij gesproken?" Ja, dat heb ik. Al meer dan veertig keer dit jaar.

Er zijn drie redenen waarom de discussie over games en geweld in zijn huidige vorm gestaakt moet worden. De belangrijkste reden is nog wel dat er sprake is van disproportionaliteit. Oftewel, de berichtgeving over games en geweld staat in geen enkele verhouding meer in vergelijking met het aantal gewelddadige games, hoe je deze ook definieert. Bij de meer dan 8000 PEGI

classificaties gaat het maar bij 13% om een 16+ rating en bij 5% om 18+. Oftewel een op de vijf spellen is niet geschikt voor kinderen. Maar laten we er vooral nog een uitzending aan wijden, 'want ik hoor overal om me heen dat het iets is wat toch speelt hè'.

Een tweede reden is het gebrek aan academisch bewijs voor de link tussen games en geweld. Er zijn inderdaad studies die uitwijzen dat er een verband zou zijn tussen agressie en gewelddadige games. Maar deze studies zijn, op zijn zachtst gezegd, nogal omstreden. In academische kringen welteverstaan. Met name ook omdat ze enkel uitgaan van negatieve effecten. Daar komt bij, ouders horen kinderen helemaal geen gewelddadige games te laten spelen. Staat gewoon op het doosje. Doen ze dat wel zegt u? Goed punt. Moet de discussie dan niet gaan over de verantwoordelijkheid van ouders?

Een derde punt, het debat wordt niet inhoudelijk gevoerd. De journalisten die over geweld (en verslaving) berichten geven keer op keer blijk van tenenkrommende onwetendheid. "Een guild? W00t? En wat gebeurt er in die spelletjes dan?" Zoek het uit! Doe je werk. Vaar niet blind op die politicus die een eigen agenda heeft, ga niet enkel af op die mallotige directeur van die privé-ontwenningskliniek. Ik weet dat je druk bent, ik weet dat je een deadline moet halen. Maar lees eens een boek over het onderwerp. Of laat je op een andere manier bijscholen.

Voor gamers mag het games en geweld debat saai en oud nieuws zijn. Feit is wel dat sensatiezuchtige journalisten en moraliserende politici elkaar hebben gevonden in een onwerkkelijk verbond. De motie over Manhunt 2 is nu 'politieke realiteit'. Het debat begint pas. En dat debat is niet ingegeven door de doorwrochte kennis van het medium maar door een mix van electoraal opportunisme en fundamentele media ongeletterdheid. Onwetendheid die aangewakkerd en gevoed wordt door beschamelijke 'journalistieke' praktijken.